



Arrest

Nr. 28 288 van 3 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 6 april 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Oegandees staatsburger van Muganda-origine te zijn afkomstig van Semuto, Bulemezi. U groeide op met uw ouders, een broer en twee zussen. Uw vader ging geregeld voor enkele weken naar Gulu in Noord-Oeganda en keerde daarna voor ongeveer een week terug naar zijn familie. Op 9 november 2007 's nachts kwamen mensen naar jullie huis. U hoorde ze de naam van uw vader roepen. Ze vielen het huis binnen. U verstopte zich achter de deur van uw slaapkamer. U zag uw moeder in de gang voorbijgaan naar de woonkamer. U hoorde de mensen zeggen dat ze uit Gulu gestuurd waren om uw vader en zijn familie te doden, omdat jullie rebellen waren. U hoorde schoten en u sprong door het raam. U verliet het huis en liep weg in het woud. De volgende ochtend hoorde u mensen huilen en roepen. U keerde terug naar huis en u vond de lichamen van uw ouders, broer en zussen. U begon te huilen en u begreep niet wat er gebeurde. Uw oom (M.M.) was opeens in het huis

en hij zei u wat kledij te nemen en te vertrekken. Hij bracht u in zijn wagen naar zijn vriend in Kampala. U logeerde bij deze vriend voor drie dagen, terwijl uw oom terugkeerde naar het dorp om de begrafenis van uw familie te regelen. Uw reis werd geregeld door uw oom en zijn vriend. Er werd u gezegd dat de mensen zouden kunnen terugkeren om u te doden. U hebt Oeganda per vliegtuig verlaten op 13 november 2007 en op 14 november 2007 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat uw ouders, broer en zussen werden vermoord, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt. Er dient te worden opgemerkt dat u slechts vage verklaringen aflegt over het incident van 9 november 2007. U blijkt niet te weten wie er naar jullie huis is gekomen (zie gehoor CGVS, p.5). Het enige dat u over de mensen afweet, is dat ze uit Gulu gestuurd waren naar uw vader en zijn familie, omdat jullie rebellen zijn (zie gehoor CGVS, p.6). Het is opmerkelijk dat ze niets meer zouden hebben gezegd. Uw familie werd als rebellen beschouwd, maar u stelt niet te weten wat ze met rebellen bedoelen (zie gehoor CGVS, p.6). U verklaart tevens de reden niet te kennen waarom uw familie rebellen werd genoemd. Daarbij dient te worden opgemerkt dat u niet blijkt te weten welk beroep of activiteiten uw vader had (zie gehoor CGVS, p.4). U stelt dat uw vader naar Gulu ging en dan terugkwam. Het is weinig aannemelijk dat u niet meer afweet van de activiteiten van uw vader, temeer daar uw vader en uw familie gezocht en gedood werden door mensen die beweerden dat ze uit Gulu kwamen. Op de vraag of u soms via uw moeder of uw oom vernam welke activiteiten uw vader had, antwoordt u dat uw vader zelden thuis was. U verklaart niet de tijd te hebben gehad om met uw oom te praten. U verklaart kortweg dat tijdens de autorit naar Kampala uw oom u troostte en u enkel zei dat de mensen konden terugkomen om u te doden (zie gehoor CGVS, p.4). Het is merkwaardig dat u geen verdere uitleg of informatie kreeg over uw vader van uw oom, hoewel hij u meldde dat u ook gevaar liep. Gezien uw verklaringen geen verdere concrete elementen bevatten, maakt u uw beweerde vrees om bij een terugkeer naar uw land van herkomst te zullen worden gedood (zie gehoor CGVS, p.7) niet aannemelijk.

Verder dient te worden opgemerkt dat u nagelaten hebt in Oeganda bescherming te zoeken na de moord op uw familie. U verklaart niet te weten of er melding werd gemaakt van het incident (zie gehoor CGVS, p.6). U stelt dat u alleen in het huis in Kampala was en u niemand had. Wanneer gevraagd wordt of uw oom ergens het incident ging melden, antwoordt u dit niet te weten (zie gehoor CGVS, p.6). U voegt hierbij toe dat u niet weet wanneer uw familieleden werden begraven, noch wist waar de lichamen waren (zie gehoor CGVS, p.6). Het is bevreemdend dat u niet meer op de hoogte bent van de situatie na de moord op uw familieleden. Men mag nochtans verwachten dat u en uw oom eerst alle mogelijke stappen en alternatieven in uw land van herkomst zouden overwegen en proberen alvorens u besluit om uw land van herkomst te verlaten en internationale bescherming te zoeken. Bijgevolg toont u niet aan dat u internationale bescherming nodig heeft.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen geen aanwijzingen bevatten dat u actueel nog zou worden gezocht met het oog op vervolging. U vreest te zullen worden gedood, maar uw verklaring blijft vaag en u stelt niet te weten wat er met u zal gebeuren bij een terugkeer naar uw land van herkomst (zie gehoor CGVS, p.7). U verklaart enkel uw oom te hebben (zie gehoor CGVS, p.7). Hierbij is het opmerkelijk dat u geen contact heeft met uw oom, noch enig ander contact met uw land van herkomst (zie gehoor CGVS, p.3), hoewel u verklaart dat uw oom uw vertrek en reis uit Oeganda heeft geregeld (zie gehoor CGVS, p.3). Uw verklaring dat u geen contactgegevens heeft van uw oom, omdat hij niet open tegen u was en hij u niet de kans gaf om met hem te praten (zie gehoor CGVS, p.3), is weinig overtuigend. Er mag verwacht worden dat uw oom en u – die op het moment van vertrek uit uw land van herkomst minderjarig was - in uw vermeende situatie, op welke wijze dan ook, zouden getracht hebben om contact te houden met elkaar om te vernemen hoe uw situatie in het land van uw bestemming en de problemen in uw land van herkomst geëvolueerd zijn.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een

eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielaanvraag zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

2.2.1. Verzoekster is het niet eens met de motivering van de bestreden beslissing. Zij merkt op dat haar geen tegenstrijdigheden worden verweten en dat het relaas niet als dusdanig ongeloofwaardig wordt geacht. Er zou enkel worden gesteld dat zij onvoldoende gegevens aanbracht.

Verzoekster voert aan dat zij met betrekking tot het incident van 9 november 2007 en de dagen daarna precieze, niet tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangezien ze kon aangeven dat soldaten naar het huis waren gekomen om hen te doden omdat ze rebellen waren. Zij stelt dat ze, in tegenstelling tot hetgeen de bestreden beslissing zou laten uitschijnen, de betrokken personen niet zelf gezien heeft, zodat ze tijdens het gehoor aanvankelijk sprak over "mensen", maar later over "soldaten".

Verzoekster stelt geen kennis te hebben over de politieke context van haar land en weet daarom het begrip "rebellen" niet te kaderen.

Zij merkt op dat ze wel uitleg heeft gevraagd aan haar oom, maar dat deze haar onmiddellijk het zwijgen oplegde, alsook dat zij geen hechte band had met deze oom gezien hij slechts sporadisch langs kwam en niet in hetzelfde dorp woonde.

Verzoekster verwijt de bestreden beslissing onvoldoende rekening te hebben gehouden met haar persoonlijkheid. Ze verwijst naar haar beschermde omgeving en het feit dat ze als meisje geen vragen te stellen had gezien haar vader en oom zeer autoritaire mannen waren die hoe dan ook afwezig waren. Ook haar moeder zou geen vragen mogen stellen. Tevens merkt zij op dat er in casu wellicht niets verteld werd in het belang van hun veiligheid. Derhalve acht verzoekster het aanvaardbaar dat zij de gevraagde informatie niet kan geven.

Zij verwijst naar de algemene situatie in het Noorden van het land, waar rebellen actief zijn die bekend staan om hun buitengewoon onmenselijke praktijken en het feit dat het land nog steeds geteisterd wordt door geweld van beide kanten in bepaalde gebieden, waardoor het incident zoals verhaald door verzoekster niet ongewoon zou zijn. Zij is van oordeel dat het voordeel van de twijfel dient verleend te worden.

Aangaande de beschermingsmogelijkheden in Oeganda verwijst verzoekster opnieuw naar haar persoonlijkheid en gebrek aan maturiteit en zelfstandigheid, waardoor zij niet in staat was te weten wat de mogelijkheden waren. Zij voert tevens aan dat bescherming door de autoriteiten uitgesloten lijkt gezien de moorden gepleegd werden door reguliere soldaten. Verzoekster wijst erop te hebben verklaard dat zij niet naar haar dorp kon terugkeren omdat de soldaten haar daar zochten.

Sinds haar vertrek uit Oeganda heeft zij geen contact meer. Verzoekster merkt op dat een poging om het contact met haar oom te herstellen via het Rode Kruis vruchteloos is gebleken.

Zij acht het logisch dat haar oom niet in contact wenst te blijven gezien hij wellicht ook een rebel is en het voor hem het belangrijkste was dat verzoekster in veiligheid werd gebracht, zonder verder contact te houden, voor zowel zijn als haar veiligheid.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor haar geloofwaardigheid.

Verzoekster herhaalt in het verzoekschrift dat er op 9 november 2007 soldaten naar haar huis gekomen waren om haar familie te doden omdat ze rebellen waren. Zij is echter niet in staat om dit incident, dat haar rechtstreekse vluchtaanleiding uitmaakt, verder te duiden. De bestreden beslissing is terecht van oordeel dat zij derhalve onvoldoende concrete elementen aanbrengt om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekster kon immers niet aangeven (i) waarom zij als rebellen zouden beschouwd worden (ii) wat het beroep van haar vader was (iii) hoeveel gewapende personen er die nacht hun huis zouden binnengevallen zijn (iv) wie deze personen waren (v) of er melding werd gemaakt van het incident bij de autoriteiten (vi) waar of wanneer haar familie begraven werd. Waar verzoekster stelt geen kennis te hebben van de politieke context van haar land en haar persoonlijke achtergrond als meisje in een beschermde omgeving inroept ter verklaring van haar onwetendheid, repliceert verweerder terecht dat van verzoekster geenszins een bijzondere politieke kennis verwacht wordt, doch enkel dat zij enige concrete informatie aanbrengt over haar familie en het voorval dat de kern van haar asielrelaas treft. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat zij coherente en duidelijke verklaringen aflegt over de redenen van haar vlucht.

Dat verzoekster de personen zelf niet gezien verklaart geenszins waarom ze aanvankelijk over "mensen" sprak en later over "soldaten". Uit haar verklaringen voor het CGVS blijkt dat niemand wist wie deze personen waren en dat verzoekster hen enkel als soldaten aanziet omdat ze een wapen hadden (administratief dossier, stuk 3, p.6-7). Dat de personen die verzoekster vreest soldaten zouden zijn betreft derhalve een louter vermoeden.

De bestreden beslissing acht het terecht merkwaardig dat verzoekster geen verdere uitleg zou gekregen hebben van haar oom over de omstandigheden van het voorval en zij bovendien geen contactgegevens zouden uitgewisseld hebben, te meer daar haar oom degene is die verzoeksters reis geregeld heeft nadat hij aangegeven had dat ze in gevaar was. Verzoekster beperkt zich ertoe haar eerdere verklaringen over de moeilijke relatie met haar oom te herhalen, wat geenszins volstaat om de bestreden motivering te ontkrachten. Zij toont niet aan voldoende ernstige pogingen te hebben ondernomen teneinde de evolutie van haar persoonlijke situatie in haar land van herkomst op te volgen, hetgeen wijst op een gebrek aan interesse en aldus haar vermeende vrees op ernstige wijze ondermijnt. Dat haar oom elk contact zou vermijden gezien hij wellicht ook een rebel is, betreft opnieuw een loutere bewering. Afgezien van enkele vage vermoedens, is verzoekster derhalve niet in staat om enige informatie te geven over haar situatie bij terugkeer naar haar land van herkomst en maakt zij niet aannemelijk actueel een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Verzoeksters niet-gestaafde verwijzing naar de volgens haar bestaande algemene situatie in Noord-Oeganda volstaat geenszins om in haar hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken aangezien deze vrees in concreto dient te worden aangetoond. Waar zij de toepassing van het voordeel van de twijfel vraagt, stelt verweerder terecht dat dit impliceert dat verzoeksters verklaringen in zijn geheel plausibel en geloofwaardig zijn. Op deze punten blijft zij echter in gebreke gelet op haar uiterst vage verklaringen.

Verzoekster maakt bovendien niet aannemelijk dat zij geen beroep zou kunnen doen op nationale beschermingsmogelijkheden. Het door haar ingeroepen gebrek aan zelfstandigheid vormt hiervoor geen afdoende verschoningsgrond, te meer daar verzoekster zelfs niet kon aangeven of er al dan niet melding werd gemaakt van het voorval bij de autoriteiten. Haar bewering dat bescherming vanwege de Oegandese overheid uitgesloten lijkt gezien het om reguliere soldaten zou gaan, kan gelet op bovenstaande opmerkingen omtrent de personen die zij voorhoudt te vrezen, niet worden aangenomen. Verzoekster maakt haar nood aan internationale bescherming niet aannemelijk.

Het bovenstaande in acht genomen dient te worden geconcludeerd dat verzoekster er niet in slaagt de motivering van de bestreden beslissing, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, op afdoende wijze te weerleggen. Er kan niet worden aangenomen dat zij voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.3.1. Verzoekster vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt ter staving van haar vraag om subsidiaire bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid en actualiteit van haar vrees, de beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst (zie sub 2.2.2) en de overige elementen in het administratief dossier, toont verzoekster derhalve niet aan dat er in haar

hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.